

Tisztelt Igazgatók, Tanárok, Szülők, Meghívottak, kedves végzős Diákok!

Nagy kihívás számomra elkezdni ezt a beszédet, hisz nem tudom, mi lehetne az ünnepi alkalomhoz legillőbb kezdőmondat. Mert mi is tulajdonképpen ez az esemény? Gyermeki szívvel hogyan fogható fel, hogy mi most ünnepelünk benneteket, de még nem hagyjátok el az iskolát?

Hétfőn ismét találkozunk, most mégis könnyes szemmel ültök a nézőtérén: átélitek ahogyan gyermeki énetek különválnak személyektől, táncot jár a színes szalagon, végigfut osztályfőnökötök szívéen, koszorúérhez hasonlóan behálózza azt; majd útját székről székre libbenve folytatja, fénysebességnél is gyorsabban bejárja a várost, visszatekintve a helyekre, melyeken jártatok, barátságokra, melyeket kötöttetek, minden szépre, mely gyermekkorotokban történt veletek; majd elfáradva visszatér hozzátok, befészkelődik lelketek „könyvtárának” legfelső polcára. Szuszogva pihen meg, hogy aztán, ha a helyzet úgy kívánja, újra előbújjon egy pillanatra, és elrepítsen titeket egy olyan világba, mely mindig menedék lesz számotokra borús napokon, amelyből erőt meríthettek, ha nehézségekkel álltok szemben, de ahová szívesen fogtok ellátogatni vidám, derűs felnőttként is.

Hivatalosan már nagyon sokan felnőttek vagytok. Az esemény végére a szó jelképes értelmében mindannyian azok lesztek. Hát hogyan is lehetne még gyerekeknek nevezni titeket? De menjünk vissza kissé az időben, amikor még azok voltatok!

Érdekes, hogy ti még a múlt század szülöttei vagytok. A ti gyermekkorotokban még divat volt a fogócska, órákat töltöttetek kint a szabadban, és nem kijelzőket, hanem képregényeket nézegettetek. Akkoriban is volt Wikipédia, csak Tudás Fájának neveztétek, és mindig türelmesen vártatok a kedvenc rajzfilmeitekre a tévében. A nulladik osztályt akkor még előkészítő csoportnak nevezték, a tanítóitok pedig nem e-mailen, hanem üzenőfüzetek segítségével közölték szüleitekkel, ha éppen rosszkodtatok, vagy győzedelmeskedtetek a számok és az ábécé nehéz kihívásaival szemben. Minden vágyatok az volt, hogy beleszöppenhessetek bizonyos rajzfilmek érdekes világába. Faházikót akartatok a kertbe építeni, szerettetek volna egy saját versenylovat vagy akár versenyautót, királyi bálókba kívánczotok, olyan táncos cipőt szerettetek volna, mellyel eltáncoltok a hercegnők arany birodalmába. Mindig figyelemmel követtétek a legújabb játékokat, és a születési kívánságlistára gyakran ragasztottatok képet arról a darabról, amelyet mindennél jobban szerettetek volna, pedig ez néha csalódásba torkollott.

Ezen az estén azt kívánjuk nektek, soha ne érjen titeket ennél nagyobb csalódás. Lélekben maradjon bennetek mindig a boldog és fantáziadús gyermek, találjátok meg a szépet mindenben, amivel foglalkozni fogtok. Soha ne fogyjon el motivációtok, és legyetek talpraesettek az élet kihívásaival szemben, hisz ahogyan a mesékből tanultátok, a jó előbb-utóbb győz. És bár le kell majd mondanotok néha a „varázsköppönyegről”, azaz áldozatokat kell hoznotok a cél elérése érdekében, ne feledjétek, hogy végül minden derék királyfi megkapja jutalmul a birodalmat. Mindennek a kulcsa a kitartás, a megfontoltság, a jólelkűség és az őszinteség.

Itt az idő, hogy erényeiteket felhasználva nemsokára szerencsét próbáljatok a nagyvilágban. Felnőtt utatokat kísérje mindvégig szerencse, optimizmus és az elemózsia, melyet 18 éven át gyűjtöttetek batyutokba – kívánják szeretettel a XI. évfolyam diákjai.

Köszönöm, hogy meghallgattak.